

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1721/2024
11.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Гордане Којић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Јеленом Паравиња, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216 став 4. у вези става 1. и 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Бранислава Секуловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 2К. 64/23 од 04.08.2023. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 846/23 од 06.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Бранислава Секуловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 2К. 64/23 од 04.08.2023. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 846/23 од 06.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару 2К. 64/23 од 04.08.2023. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216 став 4. у вези става 1. и 2. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од 1 године, која се окривљеној има рачунати од дана ступања на издржавање исте и извршити тако што ће је окривљена издржати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, с тим да не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, уз упозорење да уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора.

Пресудом је одлучено о трошковима кривичног поступка на начин ближе означен изреком пресуде, а на основу члана 85. став 1. и 2. КЗ према окривљеној АА је изречена мера безбедности којом јој се забрањује вршење позива адвоката – обављања адвокатске службе у трајању од 2 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, јер би вршење позива адвоката – обављања адвокатске службе било опасно.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 2Кж1 846/23 од 06.06.2024. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зајечару, окривљене АА и браниоца окривљене АА – адвоката Владимира Ђукановића, те је потврђена пресуда Основног суда у Зајечару 2К. 64/23 од 04.08.2023. године, док је жалба пуномоћника оштећеног ББ усвојена и пресуда Основног суда у Зајечару 2К. 64/23 од 04.08.2023. године у делу одлуке о трошковима који су досуђени оштећеном укинута, а предмет враћен суду на поновно одлучивање.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Бранислав Секуловић, због повреде члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд прихвати наводе из захтева, усвоји захтев и пресудом преиначи у целини побијане пресуде, те окривљену АА ослободи кривичне одговорности због извршења кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216 став 4. у вези става 1. и 2. КЗ или да поступи у смислу овлашћења из члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП и укине наведену другостепену пресуду Апелационог суда у Нишу, предлажући да се извршење правноснажне пресуде одложи до одлучивања о захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП таксативно су набројане повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом, а које представљају разлоге из којих овлашћено лице (члан 483. ЗКП) може поднети захтев за заштиту законитости – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3 и 4. ЗКП.

Бранилац окривљене у захтеву не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, већ наводи да су побијане пресуде неразумљиве, противречне саме себи и разлозима пресуде, да су разлози о одлучним чињеницама нејасни и да у одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и исказима датим у поступку и самих исправа, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП коју захтевом и нумерише.

Осим тога, бранилац у захтеву наводи да се у побијаним пресудама само наводе писани докази, али да суд не даје њихову оцену и разлоге зашто не прихвата чињенице које се њима доказују, док веру поклања само исказима сведока, као и да су образложења конфузна и нејасна, као и само оптужење и диспозитив пресуде, због чега

- 3 -

је правно неодрживо чињенично стање на којима првостепени суд заснива своју одлуку, јер се не може закључити којих је то 5.000 евра окривљена АА узела и од које купопродајне цене, чиме је суд начинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП коју такође бранилац окривљене захтевом за заштиту законитости нумерише.

Поред наведеног бранилац окривљене наводи да су побијане пресуде захваћене повредом кривичног закона из члана 216. КЗ која се огледа у виду погрешног тумачења истог члана, тачније појма правног заступања и простирања овог правног института.

Бранилац окривљене, образлажући наведене повреде, цитира изреке побијаних пресуда, а затим анализира кривично дело и износи своју верзију кривичног дела описаног изреком првостепене пресуде, чиме оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440 ЗКП) као и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП на које наводима захтева указује бранилац окривљене, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом прописане разлоге за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене оценио недозвољеним и, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар - саветник
Јелена Паравиња, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић